

IN-OFFICIEEL GEDEELTE.

EUROPESCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, Donderdag den 22sten october 11. Uit de bij ons ontvangen NOORD-AMERIKAANSCH Couranten ontleenen wij het volgende extract uit de *Eigenaardigheden en Gewoonten der Amerikanen*, door Mej. Trollope.

Wij sleten een genoeglijken dag in New-Jersey met het bezoeken, in gezelschap van aangename togtgenooten, der hellende vlakken, die in stede van sluizen op het Morris-kanaal in gebruik zijn.

Dit is eene hoogstbelangrijke inrigting; het is eene van de duizende, die toonen dat het volk van Amerika het meest ondernemende ter wereld is. Men berigtte mij dat dit gewigtige kanaal, waardoor de wateren van de Hudson en de Delaware worden in gemeenschap gebragt, eene lengte heeft van honderd mijlen, en gedurende dien afstand eene afwisseling van grondhelling ten bedrage van zestien honderd voet ondergaat. Hiervan zijn veertien honderd voet waterrijzing bewerkt door hellende vlakken. Die vlakken hebben door elkander zestig voet helling en moeten circa veertig ton dragen. De tot het doornemen derzelve benoedigde tijd is twaalf minuten op honderd voet perpendiculaire hoogte. De onkosten zijn minder dan een derde van hetgeen zoude vereischt worden, wanneer sluisen dezelve rijzing moesten verschaffen. Wanneer wij nog

waardig zijn hierop aandachtig te wezen.

Dit Morris-kanaal is voorzeker een buitengewoon gewrocht; het heeft niet alleen eene oplopende helling van zestien honderd voet, maar loopt zelfs op een zeker punt langs de zijde eens bergs, ter hoogte van 30 voet boven het hoogste gebouw der beneden liggende stad Paterson; op eene andere plaats doorsnijdt het de watervallen van de Passaic in eene steenen waterleiding, 60 voet boven het water van de rivier. Deze grootsche arbeid is voor een groot gedeelte deszelfs daarzijn verschuldigd aan den vaderlandlievend en wetenschappelijken ijver van den heer Cadwallader Colden.

Er is in het nationale karakter der Amerikanen geene hoedanigheid, welke zoo veel eerbied en bewondering inboezemt als de stoutheid, waarmede openbare werken worden ondernomen en doorgezet. Niets stuit hen, zoodra zij slechts met eenigen grond hoop op eenig winstgevend resultaat kunnen voeden. Deze hoedanigheid is het, welke, uit het midden van wouden, met zulk eene onbegrijpelijke snelheid geheele steden heeft doen te voorschijn treden; en ken men hen slechts met redenen van grond doen gelooven, dat ergens in den oceaen een schat dollars lag verborgen, zoo twijfel ik geenszins of binnen achttien maanden tijds zou men een regtstreeks naar dat punt leidende fraai gedekte spoorweg zien aangelegd.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 3den october 11. De wapening, die in Zwitserland ontdekt is en waarvan nog al ophef gemaakt wordt, schijnt door de partij, die de nieuwe orde van zaken vijandig is, aangelegd te zijn, welke de regering in Bern hoopte te veranderen. In den nacht van den 6 september 11. moest het ontwerp volvoerd worden door de bezetting van het raadhuys, de postery en tuighuizen, zijnde de provisionele regering reeds benoemd. In den omtrek van Thun was de zetel der zamenzwering en daar had men, onder voorwendsel van rotsen te doen springen, eene goede hoeveelheid kruid bijeen. De onderneming had eenige stoutmoedige jonge menschen, alle van voorname geslachten, aan haar hoofd. Daaronder worden een kapitein von Lentulus, een majoor Fischer von Eichberg en de heer von Werdt von Toffen genoemd. Zeer onverwacht zag men acht dagen te voren door de regering van Bern allerlei maatregelen van veiligheid ne-

men; bij de huiszoekingen ontdekte men in het hotel van Erlach, zoo gezegd wordt, wel 36,000 patronen. Op dat hotel had men reeds lang als de verzamelplaats van vele voorname lieden het oog gehad. Naar alle kanten van het kanton werd men bevelen; plotseling werd er ook eene burgerwapening bueengeroepen; het garnizoen werd versterkt en zou verder op twee bataillons gebragt worden. Het naar Burgdorf gezonden geschut bestond wel uit acht kanonnen en een honderd geweren. Spoedig hoorde men van arrestatiën. In den beginne wist men niet wat er gaande was, maar naderhand vernam men, dat de regering op het spoor eener uitgebreide zamenzwering was gekomen. Sedert is er naar Eichberg, het landgoed van den heer Fischer, bij Thun, eene compagnie scherpschutters met twee stukken geschut gezonden; maar Fischer heeft zich naar Unterwalden verwijderd met de beide bovengenoemde personen. Een officier in fransche dienst, met name Wiltzbach, zou gevat zijn; ook zekere heer Wijze. De ridder d'Horre, secretaris van het fransch gezantschap onder het ministerie Polignac, heeft last bekomen zich binnen veertien dagen te verwijderen. Een groot aantal, doch meest onbeduidende personen zijn als getuigen geroepen. Men zegt, dat de zamenzwering ontdekt is door dat sommige soldaten, die vroeger in fransche en nederlandsche dienst geweest zijn, vrij openlijk met het bekomen handgeld praalden. De fransche zoogenaamde Carlisten worden als aanleggers dezer zaak gedoodverwd.

De Mainzer Zeitung geeft uit MUNCHEN het volgende te lezen: De beroeping van Prins Otto tot den troon van Griekenland is eene gebeurtenis, welke voor Duitschland niet zonder gewigt kan zijn. Indien de nieuwe regering, gelijk wij hopen, zich onder de bescherming der Moederland verzet, zoudt zij in Griekenland voor Duitschers een groot veld van werkzaamheden geopend en voortzettingen aangeknoopt worden, die voor ons geheele vaderland van veel voordeel moeten zijn. Juist daarom is het te wenschen en te verwachten, dat de Koning van Griekenland ook bij de Deutsche Bondstaten alle verligting en ondersteuning vinden moge, die hij mogt noodig hebben. Mogt zich in Beieren geen genoegzaam getal vrijwilligers laten vinden om het legerkorps te vormen, dat bestemd is hem naar Griekenland te vergezellen, zoo zien wij niet in, waarom de overige Bondstaten er veel zouden tegen hebben, dat de werving zich ook over hen uitstreckte. In Duitschland zijn menschen genoeg, die zonder nadeel voor hun eigen land zouden kunnen worden ontbeerd, en die evenwel de vereischte hoedanigheden bezitten om het nieuwe gouvernement van Griekenland van dienst te zijn. Bij eene doeltreffende gebruikmaking en verstandige aanwending der betrekkingen, zou Griekenland voor Duitschland datgene kunnen worden, wat Algiers voor Frankrijk is. Ook kunnen wij niet nalaten levendig belang te stellen in het lot van eenen jongen Prins uit het edelste Deutsche bloed, die een beroep van zwaarwigtig en zorgelijk pogen te gemoet treedt, vóór hij nog de genoegens des jongelingen-levens heeft gesmaakt. Men kan zich van een als het ware vaderlijk gevoel niet los scheuren, wanneer men den Koning van Griekenland de reis naar een land ziet ondernemen, dat door partijen wordt verscheurd en misschien wel eenen ijzeren arm behoeft om tot rust en orde, wettelijkheid en inwendigen vrede teruggebragt te worden. Moge hij, voor de opofferingen welke hij doet, de belooning verwerven, dat hij zijn werk ziet gedijen!

MENGELINGEN.

Lotgevallen van Gibbs den Zeeroover.

(Uit het Monthlij Magazine.)

(Vervolg en slot van no. 42 der Javasche Courant.)

Wij kunnen Gibbs niet in alle zijne lotgevallen en misdaden op het spoor volgen. Van Havanah had hij zich naar Engeland ingescheept, doch te Liverpool verslond hij in ongebondenheid al wat hij bezat. Nu wilde hij zijne diensten den Dey van Algiers gaan aanbieden, maar die haven was door de

Fransche vloot geblokkeerd. Te Gibraltar begaf hij zich aan boord van een naar New-Orleans stevenend schip, en in die stad aangekomen zijnde, was hij zoo arm dat hem niets meer overschoot dan als matroos dienst te nemen aan boord der brik *the Vineyard*, die naar Philadelphia zeilde. Op die reis werden de moordfeiten volbragt, die zijne bloedige loopbaan moesten besluiten.

Gedurende den overtocht, kwam het *Gibbs* en zijnen makkers ter kennis dat de brik, behalve hare lading, vijftig duizend dollars voerde, die in zilveren kistjes waren besloten. Die som was geconsigneerd aan den heer *Steven Gerard*, de rijke Philadelphische bankier, wiens onlangsche dood en overgrootse giften aan gestichten van algemeen nut, zoo wereldkundig zijn. *Gibbs* overreedde ettelijke matrozen dat het hun zeer gemakkelijk zijn zoude, die schat met schip en lading meester te worden. Op zekeren nacht vielen de zamenzweeiders, door *Gibbs* geleid, den kapitein ten lijve. Een vreesselijke slag met eene bijl hem aan het hoofd toegebracht, benam hem zijn bewust-zijn, en hij werd even zoodra over boord geworpen. Terstond daarop begaven zich de moordenaars tusschendecks, en doodden nu ook den luitenant en de overige opperhoofden, en in weinig tijds zagen zich de zamenzweeiders meester van het vaartuig. *Gibbs* nam oogenblikkelijk het bevel er van op zich, maar hij was zeker met de strek in welke hij zich bevond onbekend, want reeds den volgenden nacht strandde de brik op de kust van Long-Island, ongeveer op negen mijlen afstands van New-York.

De manschap zag zich dus gedwongen het schip te verlaten, en wierp zich met de vijftig duizend dollars in eene sloep, hopende zonder tegenspoed aan land te zullen komen; doch de wind plotseling opgestoken zijnde, verhieven zich de golven en dreigden zij het brooze vaartuig te verzwelgen. Om de sloep te verligten, wierpen zij achterevolgens tot vijf-enderdertig duizend dollars in zee, en, niet zonder groote krachts-uitspanning, gelukte het hen alstoen den oever te bereiken met de vijftien duizend dollars, die nog overbleven. Terstond bij hun voet aan wal zetten, begroeven de roovers dit geld onder het zand, en begaven zij zich naar eene nabij gelegene kroeg, alwaar zij zich aan die walgelijke uitsporigheden overgaven, die meestal een misdadig leven vergezellen. Gedurende deze zwelgpertij openbaarde een der bende, die niet dan met weezin en uit vrees in de zamenzweering had deelgenomen, de gepleegde gruweldaad. Welhaast was de kroeg door eene groote menigte soldaten omringd, en de roovers, als jagtwild opgespoord en ingesloten, werden allen gevat, naar New-York gevoerd en in de gevangnissen dier stad gekerkerd. *Gibbs* en twee anderen, die met hem de overige scheepsbevolking hadden verleid, werden ter dood veroordeeld; en op Long-Island, nabij de plek waar zij om te landen het schip verlaten hadden, werd het vonnis aan hen voltrokken.

De bijzonderheden, welken wij hier mededeelen, zijn getrokken uit de bekentenissen, welke *Gibbs* aflegde alvorens het schavot te bestijgen. Er bestaat, zegt men, een zeer merkwaardig stuk, hetwelk door dien vrijdier is nagelaten, en de namen bevat van een groot aantal zijner geassocieerden tijdens zijne eerste loopbaan. Onder de namen die niet schroomden den door die roovers behaalden buit te deelen, leest men met verontwaardiging de namen der voorste agenten van het gouvernement van Cuba. Thans is men in Amerika algemeen het daarover eens, dat eene gedachte wapenmagt deze verraderlijke Spaansche Kolonie moet bezetten, ten einde voor altijd den terugkeer dier zeeschuimers te voorkomen, die gedurende vele jaren in de West-Indische zeeën eenen algemeenen schrik verspreidden.

SLAVERNIJ OP NIEUW - ZEELAND.

De slavernij vertoont zich in deze gewesten onder het walgelijkst aanzigt. Bij de landingen, welke deze wilden gewoonlijk in de vijandelijke gewesten doen, maken zij alle krijgsgevangenen tot slaven. Nooit echter worden de opperhoofden gevankelijk medegevoerd; of zij vechten tot den laatsten snik, of, zoodra zij ontwapend zijn, worden zij gekeeld, het hoofd afgesneden en dit, op eene hun bijzonder eigene manier, voor bederf beveiligd, als eene kostbare trofee bewaard. Deze wilden maken zeer veel werks van kinderen; zij nemen hen in hunne woningen op, en derzelver slavernij duurt levenslang.

Het vermogen van een opperhoofd, het aanzien hetwelk hij geniet, de rang welken hij in zijnen volksstam bekleedt, worden bepaald door het getal slaven, hetwelk aan hem is onderworpen. Men beseft ligtelijk, dat de toestand dier ongelukkigen allerjammerlijkst is. De vreemdeling, die deze gewesten bezoekt, zal, een hunner dorpen binnentredende, oogenblikkelijk de slaven onder hen erkennen, ofschoon deze door geen uitwendig teken, noch ook door hunne gelaatstrekken of uiterlijk voorkomen van de overige bewoners zijn onderscheiden. De vrije Zeelander is vrolijk en levendig, zijn gang is fier en edel, hij lecht en praat zonder ophouden. De slaaf-Zeelander is treurig en neêrgeklagen, nooit zult gij op zijn gelaat eene uitdrukking van verblijding of vergenoegdheid opmerken. Gij

zoudt meenen eenen van honger stervenden man te zien. Het lichaams-schoon, hetwelk den Nieuw-Zeelander onderscheidt, bestaat in zijne witte tanden en in zijn fraai hoofdhaar; vooral op dit laatste is hij trotsch, en hij onderhoudt het met eene geheel bijzondere zorgvuldigheid; de slaven, echter, hebben hun hoofd meestal kaal geschoren.

De man-slaaf kan niet trouwen, en elke gemeenschap met eene vrouw boet hij door de vreesselijkste kastijding. Nimmer zag men eene menschenklasse zoo geheel van het gezellige leven uitgesloten als deze rampzalige wezens. Nimmer komt er voor hen een oogenblik rust of vreugde, en onophoudelijk zweeft hen de dood boven het hoofd, want, uit eene deze wilde volkstammen bijzonder eigene grilligheid, laat een opperhoofd dikwerf zonder eenige andere hoegenaamde aanleiding dan zijn welbehagen, dezen of genen zijner slaven om het leven brengen. Behoort bij toeval een slaaf aan eenen goedaardigen en menschlievenden meester, zoo zal toch, een dien meester of iemand van zijne maagschap treffend ongeval den slaaf evenzeer noodlottig zijn, want deze wilden hebben onder anderen de vaste gewoonte om bij den dood van een opperhoofd, een zeker aantal hunner slaven te slagten.

Die ongelukkigen hebben derhalve geene de minste hoop om ooit hun lot verzacht te zien. Noch een onberispelijk gedrag, noch hunne verkleefdheid aan hunnen meester en diens maagschap, noch hunne getrouwheid, noch veeljarige diensten, kunnen in eenig hoegenaamd opzigt hunne jammerlijke lotsbestemming veranderen. Komt een slaaf te ontvlugten, en be-treedt hij weder zijnen vaderlandschen bodem, zoo wordt hij door elk een met verachting behandeld; sterft hij zijnen natuurlijken dood, zoo wordt zijn lijk naar buiten het dorp gesleept, en daar dient het den kinderen tot spel, of den gieren en honden tot aas. Het meestal dezen slaven verbeidende lot is, door hunnen meester gedood te worden, in een dier vlagen van hevige toorn drift, die aan deze wilden eigen is, en alsdan verstrekt des slaven ligchaam zijnen meester tot spijs. De slavinnen zelfs, die, als zij bevallig zijn, met hunne meesters huwen, hangen evenzeer van diens grilligheden af, en hebben even zoo min als de slaven, eenig uitzigt op een minder vreesselijk levenslot.

REGTSBEDEELING OP NIEUW-ZEELAND.

(Uit *New-Zealand in the Year 1829.*)

Ik was getuige van de snelheid, met welke de Wilden van *Nieuw-Zeeland* het regt uitoefenen. Een opperhoofd in het dorp, waar wij ons bevonden, had het bewijs der ontrouw van eene zijner vrouwen verkregen; overtuigd van hare misdaad, greep dat opperhoofd zijnen *patoe-patoe* (steenbijl) ter handen, en begaf zich in zijne hut, waar de ongelukkige vrouw bezig was met de huishouding te bezorgen.

Zonder haar de reden van zijnen argwaan te zeggen, zonder een enkel woord tot verwijt, gaf die Wilde aan zijne vrouw zulk eenen hevigen bijlslag op het hoofd, dat zij dood uitgestrekt op de plek bleef liggen. Daar zij slavine was, sleepte hij nu haar lijk bij de haren tot buiten den omvang van het dorp, om het den honden tot aas te laten.

Het bericht van dezen moord kwam spoedig ons ter ooren; wij begaven ons terstond naar de schouwplaats van het gebeurde, en verlof bekomen hebbende aan het overschot dezer ongelukkige de laatste eer te bewijzen, deden wij ons door twee slaven bijstaan, en begroeven wij het lijk zoo welvoegelijk als mogelijk was. Dit was de tweede moord, van welke ik, sedert mijne aankomst op het eiland, getuige was.

De onverschilligheid, waarmede een iegelijk over dit voorval sprak, gaf mij regt om te gelooven, dat die soort van gruweldaad meermalen in deze gewesten plaats greep. En toch schijnen mij de zeden en hebbelikheden dier Wilden zacht en onderling welwillend toe. Maar bij hen wordt de echtbreuk altijd met den dood gestraft; en wordt de medepligtige van het slagtoffer ontdekt en gevat, dan is hij insgelijks des doods schuldig. De waarheid verpligt mij te zeggen, dat de Zeelandrinnen, in weerwil van eene zoo wreede straf, niet zelden in een verboden vruchtje bijten.

Een Engelsche Boer, weduwenaar, heeft in den *Times* de volgende uitnoodiging doen plaatsen, gericht tot vrijsters van zekere jaren, die van het huwelijk niet geheel afkeerig mogten zijn:

Goed voor eene Vrouw: HUWELIJK. Karel Warren, te Marnhull, Dorset. Mijn gezin bestaat in: 1°. een jongen van 13 jaren; 2°. een dochttertje van 8 jaren, en 3°. nog een jongen van 5 jaren. Het huis dat ik bewoon, is mijn eigendom; dus heb ik geen huur te betalen. Ik bezit een morgen bouwland; dit jaar zijn er aardappelen op gepoot, half witte, half blaauwe. Mijn vrouw is verleden jaar kermis, dus nu om-en-bij de 13 maanden geleden, gestorven. Over dag zijn mijne kinderen alleen, maar 'savonds kom ik altijd te huis. Ik geloof dat het voor mijne kinderen en ook voor mij, zeer goed zal zijn dat er eene vrouw in huis is. Ik verdien met mijn werk 8 shillings per week, en mijne kinderen winnen wekelijks 2 shillings. Arbeid

ontbreekt ons niet. Ik moet een goede, vlugge, blijggestige vrouw van tusschen de dertig en veertig jaren hebben. Echter, dergelyk verlang ik niet meer. Ik moet een vrouw hebben die mijne kinderen en mijne varkens kan oppassen, terwijl ik werk.

SCHIEPSBERIGTEN.

BATAVIA.

Aangekomen.

April 6—bark *Sheva*, Said Osman Habasij, van Palembang den 23sten maart, passagiers, mevrouw Gradison en kind, mevrouw Praetorius en kind, mevrouw Andriess—schip *John Grieg*, T. Lawson, van Sijdeij den 1sten februari.

April 7—schooner *Goanhien*, Tan Tjoe, van Cheribon den 3den april.

Vertrokken.

April 6—Zr. Ms. schooner *Circus*, uitkomst van de 1ste klasse G. E. Pool, naar de Molukkos.—bark *Zephyr*, R. Nichal, naar Samarang.

April 6—stoomboot *Van der Capellen*, F. W. E. Lange, naar Samarang, passagier, de heer W. M. Blanckeburg—schooner *Dolphijn*, G. Marthens, naar Soerabaja.

April 7—bark *Diedericka*, W. Townsend, naar Cheribon.

Schepen liggende ter reede.

Zr. Ms. wacht-schip *Orca*, kruis-peniche No. 4; schip *Mercurij*, barken *Honora*, *Mathilda*, *Cheva*; brik *Chastota*, schoeners *Diana*, *Goanhien*.—Amerik. oorlog-schooner *Boxer*, schooner *Hercules*, *Rome*, *Gaspard*.—Eng. schepen *De Belle Alliance*, *Alexander Robertson*, *John Grieg*.—Chin. schip *Phanglang*.

SAMARANG.

Aangekomen.

Maart 31—bark *Alexander*, C. Lindstedt, van Batavia, passagier, de heer W. E. R. Schultz.

Vertrokken.

Maart 31—schip *Mastora*, Said Alowie Habasij, naar Banjer-massing, passagiers, de heer A. Bloem en familie.—brik *Margaretta*, Koë Koeko, naar Soerabaja.

Schepen liggende ter reede.

Zr. Ms. kaper *Zwallow*, schoeners *Gelijck*, *Zwallow*, *Zee-meeuw*, *Dolphijn*, *Windmond*, *Daphne*, *Pollux*, transport-boot No. 4; kanonneer-booten No. 8, 9, 10 en 15; schepen *Petrus*, *De Vrij Maria's*, *De Vrouw Maria*, *De Tasman*, *Willem Ernst*, *Holland*, *De Hoop van Abbevoerdam*, *Aurora*, *Johanna Elizabeth*, *Dankbaarheid van de Nederlandsche Handel Maatschappij*, *Rottendams Welzijn*, *Dankbaarheid*, *Zeevans Hoop*, *Onze van Noord*, *Princes Marianne*, *Charlotta*; barken *Nederlander*, *Marquis of Hastings*, *Concordia*, *Theodora*, *Marie Theresse*, *Alexander*, *Beuret*; brikken *Java*, *Patroon*.

ADVERTENTIEN.

Gepensioneerde of gegoorde militairen, beneden den rang van officier, welke genegen zijn en de bekwaamheid bezitten om als onder-officier instructeur bij de barissans, dan wel als onder-officier bij de djajang-seccars te worden geplaatst, worden bij deze uitgenoodigd, zich schriftelijk bij den ondergeteekenden te wenden; de brieven in dienst-convert, voorzien van certificaten van goed gedrag en van hunne dienst staten.

De Generaal-Majoor Inspecteur Generaal der Schutterijen, Djajangseccars enz.
C. J. RIESZ.
Batavia, den 1den april 1833.

Procurator. Bij dispenzie van President en Leden in den Raad van Justitie te Batavia, de dato 28 maart

1833, zijn voor den tijd van een jaar onder curatele gesteld, de persoon en goederen van *Johan Daniel Scholten*, en is tot curator benoemd, de fiscaal bij genoemde raad *Jacobus Cornelis Schmidt*, wordende hiervan aan de gemeente kennis gegeven, op dat een ieder zich voor schade zal kunnen wachten.

Ter ordonnancie van president en leden voornoemd.

BATAVIA, 4 april 1833. De Griffier, P. VAN HOEK.

VASTGESTELDE PRIJZEN.

	Batavia		Samarang		Soerabaya	
	Guld.	Cents.	Guld.	Cents.	Guld.	Cents.
Tarief voor de 14 oncen	30	00	25	00	31	00
Vorken voor het kof	25	00	30	00	30	00
Ouden vorken het kof	25	00	20	00	16	00

MARKTPRIJZEN.

	Batavia		Samarang		Soerabaya	
	Guld.	Cents.	Guld.	Cents.	Guld.	Cents.
Rijst 1ste soort per kof	140	00	140	00	140	00
Idem 2de idem per kof	122	00	118	00	140	00
Idem 3de idem per kof	112	00	100	00	140	00
Idem 1ste idem per gantang	80	00	80	00	80	00
Idem 2de idem per gantang	60	00	60	00	60	00
Idem 3de idem per gantang	50	00	50	00	50	00
Koffij per piket	33	00	35	00	45	00
Klapper-olie per takker van 20 pikets	0	00	0	00	0	00
Kabang-olie per takker van 20 pikets	0	00	0	00	0	00

Brandhout per vadem van 18 voeten lang, 6 voeten hoog en 2 voeten breed . . . 14 . . . 24 . . . 12 . . .

NB. Bevenstaande artikelen zijn allen in koperen-munt berekend.
Te Batavia, is de vadem brandhout 14 voet breed.
De kofrijst wordt gerekend.
Te Batavia . . . ad 3,375
» Samarang . . . » 3,500 panden.
» Soerabaya . . . » 3,160

EDICTALE CITATIEN.

Alsoo President en Leden in den Raad van Justitie te Samarang, bij notul in dato 20 dez. op het daartoe door den procureur *Andries Harting*, in hoedanigheid als gemachtigde van het collegie van woensdager-advocaten, hunne kwaliteit als depones-bedelkamer en als zodanig administrerende de boedel van wijlen den Chinees *Liem Tjawolan*, gedaan verzoek, tegens de niet gecompareerde pretendenten hebben verliend het eerste defaut en geadmitteerd tot het doen eener tweede citatie tegen den 1sten mei 1833, ten einde de defaillerende pretendentes als nog hunne vermeende actien te institueeren, en procedereen tot het judicium van preferentie en concurrentie.

Zoo is het, dat ik ondergeteekende deurwaarder en gezwooren exploitateur bij den raad van justitie voornoemd, mit dezer voor de tweede maal dagvaard, allen en een iegelijk die eenige actie of pretentie op en jegens den voornoemden boedel vermaanen mogten te hebben, om op woensdag den 1sten mei 1833, des morgens te 10 ure in gewoont dan wel bij gemagtigde te compareeren ter openbare rolle van meergenoemden raad, ten einde naar het eerste defaut te purgeren en als nog hunne pretentie aantegenen te verliereen, en voorts te procedereen tot het judicium van preferentie en concurrentie.

